

FANTÁZIA 2010

ANTOLÓGIA FANTASTICKÝCH POVIEDOK

fantázia

Fantázia 2010

Antológia fantastických poviedok

*Finálové a ďalšie vybrané poviedky z literárnej súťaže
Cena Fantázie 2010*

*Súťaž organizuje časopis Fantázia.
Súťaž podporila spoločnosť Intel.
Vydanie zborníka podporila sieť kníhkupectiev Brloh.
Partneri: Kultura.sme.sk, Incheba, a.s., Sieťovka.*

Fantázia 2010
Antológia fantastických poviedok

Zostavil: Ivan Pullman

Copyright © Fantázia

Publisher © Mgr. Ivan Alakša – FANTÁZIA, 2010

Cover design © Miroslav Regitko

Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-969236-5-6

IVAN ALAKŠA

Literárnerotogénne zóny fantastiky

Povedzme si to na rovinu: toto je zborník z literárnej súťaže a úspešní a už publikujúci autori sa do literárnych súťaží zapájať nemusia a ani na to nemajú čas, pretože píšu na konkrétnu objednávku. Čo to znamená? Asi toľko, že zborník z literárnej súťaže nemá ambíciu zachytávať „to najlepšie“, čo sa na Slovensku v danom roku v príslušnom žánri napísalo, jeho ambíciou je nájsť nové inšpirácie, nových autorov, nové trendy. A to sa poviedkovej súťaži Cena Fantázie už ôsmy rok (hádám) aj darí. Nové mená vo finále tomu nasvedčujú.

„Toto má byť to najlepšie, čo na Slovensku fantastika ponúka?“ – na vety tohto typu tradične vyslovované v komentároch po zverejnení finálových poviedok súťaže reagujem, podobné otázky sú medzi čitateľmi na dennom poriadku. Pritom je to zvláštne, pretože na našom posedení s čitateľmi počas festivalu Istrocon, kde sme vyhlásili výsledky prvého kola súťaže, zazneli naopak narážky na to, že literárna kvalita vo fantastických poviedkach až taká podstatná nie je, že vo fantastike je dôležitá myšlienka, nápad, pointa. Tak si vyberte.

Ako to už býva – pravda je niekde medzi. Darmo máte nápad, keď ho nedokážete spracovať a presvedčivo podať čitateľovi a zároveň darmo poznáte literárne postupy a viete budovať zápletku, keď nenájdete tie správne čitateľove „literárnerotogénne zóny“. Jeden z porotcov súťaže, píšuci a vy-

dávajúci autor sa vyjadril, že porotcovanie tejto súťaže mu veľa dalo, pretože pri chybách iných dokázal pomenovať a určiť chyby, ktoré robí aj on sám. A teraz už budem „spoilerovať“ keď prezradím, že víťaz tohto ročníka Ceny Fantázie bol v minulom roku tak chválený za nápad a tak hanený za jeho realizáciu vo svojej poviedke, že tento rok nenechal nič na náhodu. Odložil mužské ego, pripomienky si vzal k srdcu, dokonca nechal svoju poviedku ešte pred poslaním do súťaže skritizovať tým správnym osobám (nie mame, nie svojej obľúbenej učiteľke) a vida! Cena Fantázie má po rokoch mužského víťaza. A nie, že by mi na tom zase až tak záležalo, naopak, veď ako administrátor a vyhlasovateľ súťaže by som radšej na pódiu bozkával autorku, víťazku.

Ak však táto súťaž vychová autorov k tomu, aby si dávali pozor, na aký papier a akými písmenami vytlačia svoju poviedku, do akej obálky ju vložia a ako ju pošlú do súťaže, a ak zároveň vychová autorov, ktorí pracujú cielene dlhodobo na poviedke s konkrétnym plánom a vedomím, že „chcem vyhrať“, tak my, ktorí sa o súťaž v úzadí staráme, si podáme ruky a zablahoželáme. A budeme mať istotu, že toto je typ autora, ktorý v budúcnosti môže vydávať úspešné knihy. A veľmi dobre vieme, že potom už do súťaže svoje poviedky posilať nebude.

V aktuálnom ročníku Ceny Fantázie päťica porotcov pracovala v zložení: **Jozef Karika** (autor a publicista, finalista Ceny Fantázie 2008 a 2009), **Katarína Mrázková** (publicistka, Kultura.sme.sk), **Peter F. 'Rius Jílek** (publicista, literárny kritik), **Michal Kříž** (publicista, o.z. Mastodont) a **Ivan Pullman** (editor zborníka a publicista časopisu Fantázia). Ich bodové hodnotenia všetkých tohtoročných 73 poviedok od 64 autorov si môžete pozrieť na nasledujúcom liste knihy. Očakávať workshop s hodnotením poviedok však od našej súťaže nemôžte. Nie, že by sme nechceli, porotcovia však

majú svoje zamestnania, úlohu hodnotiacich v Cene Fantázie vzali na seba dobrovoľne pomimo práce a väčšina hodnotení vznikla už dávno – poviedky boli bodované počas leta na dovolenkách, dokonca aj na pláži či počas materskej dovolenky. Rád, ako písať sa však povaľuje dostatok všelikde a aj tak je najdôležitejšie jedno – čítať, veľa čítať, všetko, čo napísali iní, prečítať si aj tento zborník a povedať si „ja to dokážem lepšie!“ A máte šancu – na konci tohto zborníka je už vyhlásenie ďalšieho ročníka Ceny Fantázie s vročením 2011.

Na záver ešte k nášmu tohtoročnému bonusu – v priebehu roka sme spozorovali projekt portálu **Pc.sk** s názvom Sci-fi poviedka roka 2010 a s hlavným partnerom – spoločnosťou **Intel**. Myšlienka sa nám zapáčila a keďže v našej súťaži nám chýba trochu tej sci-fi, oba projekty sme vzájomne prepojili. Na konci tohto zborníka máte teda bonusovú poviedku a spoločnosť Intel podporila aj Cenu Fantázie okrem iného aj darčekomými balíčkami pre piatich hlasujúcich čitateľov na portáli **Kultura.sme.sk**. Mimochodom – finálové poviedky Ceny Fantázie 2010 mali čítanosť do 5 tisíc čitateľov.

Naším tradičným partnerom je už roky sieť predajní **Brloh** a už druhý rok sme si otestovali váš záujem o knihy. Za každú knihu predanú v Brlohoch v priebehu roka išiel do „pokladničky“ 1 Cent a výsledná suma je na konci Brlohom zdvojnásobená a putuje na vydanie zborníka a navýšenie finančných odmien víťazom. V uplynulom roku ste v sieti Brloh nakúpili 42 036 kníh, čo znamená, že na podporu Ceny Fantázie poputuje 840 € a trojica výhercov si aj v tomto roku prevezme dvojnásobnú finančnú odmenu. Ak teda máte radi fantastiku a zároveň chcete podporiť domácich autorov (či prípadne si sami navýšiť svoju možnú budúcu výhru), viete, kde nakupovať.

Želám vám fantastické čítanie a keď chcete ďalšie poviedky, poobzerajte sa po časopise Fantázia.

CENA FANTÁZIE 2010			Hodnotenie poroty						1. kolo	
Číslo	Názov poviedky	Autor poviedky	Jofeť Karika	Michal Kříž	Katarína Mrázková	Peter F. Rúfus Jilek	Ivan Pullman	SUM	Miesto	
1	A. G. Wells	Juraj Kaščák	6	4	8	2	4	24	19.	
2	Čo je to láska?	Katarína Hrinčová	5	2	7	3	2	19	45.	
3	Z lmagových húr	Pavol Ičo	4	3	4	1	2	14	56.	
4	Dedina	Pavol Ičo	3	5	3	0	0	11	63.	
5	Zamilovaný duch	Terézia Kontová	5	3	3	0	4	15	55.	
6	Hacker Minulosti	Brynn Absolon	3	4	8	5	4	24	19.	
7	Najlepší priatelia	Brynn Absolon	6	3	7	7	0	23	24.	
8	Siféria	Viktória Laurent-Skrabalova	6	3	6	2	4	21	36.	
9	Oáza	Emilia Moľčanová	6	4	5	2	3	20	41.	
10	Bobik	Danica Čechvalová	8	3	3	3	3	20	41.	
11	Triplovia	Ján Babarik	6	4	7	0	2	19	45.	
12	Potomok anjela	Marian Marák	5	4	6	3	3	21	36.	
13	Odkaz hviezd	Iveta Štětínová	5	4	7	1	6	23	24.	
14	Zrkadlo Osudu	Peter Marčanik	5	3	7	1	0	16	53.	
15	Zrkadlo	Ingrid Rudavská	2	2	2	1	0	7	66.	
16	Chlapec musí zomrieť	Ján Iša	6	3	5	3	6	23	24.	
17	Výkrik dieťaťa na výpadovke M 118	Ivan Kučera	7	2	5	4	0	18	50.	
18	Homo hominí lupus	Soňa Košičiarová	7	5	8	7	4	31	4.	
19	Ludská chyba	Marian Kubicko	5	3	5	2	4	19	45.	
20	Balzam večnej mladosti	Marian Kubicko	6	6	7	3	4	26	12.	
21	Ideálny čas na návštevu	Lucia Halčinová	6	6	2	3	6	23	24.	
22	Verný až do konca	Barbora Kolková	-	-	-	-	-	-	-	
23	Zrkadlo	Richard Pupalá	8	7	6	2	2	25	16.	
24	Gemini	Gabriela Habdákova	9	6	8	6	8	37	2.	
25	Ráchel	Milan Kožúrik	9	4	5	6	4	28	6.	
26	Pozostatky	Marek Mittas	7	5	6	5	5	28	6.	
27	Hefdagon	Katarína Kořínková	5	2	3	4	2	16	53.	
28	Poludňajší začiatok	Rastislav Konkuš	1	2	2	1	0	6	67.	
29	Krvavá rosa	Martin Kochlica	-	-	-	-	-	-	-	
30	Ovipositor	Martin Kochlica	6	3	6	3	5	23	24.	
31	Reinkarepasia	Iveta Suleková	6	2	7	3	5	23	24.	
32	Zjavenia	Matej Lepš	4	2	4	3	4	17	52.	
33	Duša v Afrike	Marek Hudec	4	2	4	0	1	11	63.	
34	Ples príšer	Jana Horníková	3	1	1	1	2	8	65.	
35	Spisovateľ	Daniel Barták	7	3	7	2	7	26	12.	
36	Je čas	Róbert Banás	3	3	8	3	2	19	45.	
37	Termálny prameň	Terézia Pířšobá	8	3	7	4	6	28	6.	
38	Smrť	Martin K. Strobus	6	3	6	2	6	23	24.	
39	Tánc v tichu	Katarína Illeinová	-	-	-	-	-	-	-	
40	Ilúzia	Tomáš Šykora	4	2	4	1	1	12	60.	
41	Vyhnanec z Lebbenu	Marek Kolcun	5	5	5	7	4	26	12.	
42	Celkom obyčajná rastlina	Ľubomír Šottník	6	3	4	2	4	19	45.	
43	Najdôležitejšie poznanie	Ľukáš Muchý	5	3	6	4	4	22	34.	
44	Dračica	Soňa Lantajová	7	5	7	4	7	30	5.	
45	Bilión ohnivých líčov	Michal Kučera	7	4	3	4	6	24	19.	
46	Čierna odroda	Tomáš Straňák	9	4	8	4	7	32	3.	
47	Ostrov Grófa Monte Christa	Veronika Ingloťová	7	4	6	3	6	26	12.	
48	Stopár	Martin Pitorák	6	5	7	1	4	23	24.	
49	Mr. Clark	Andrej Lukeš	4	2	3	1	2	12	60.	
50	Vpustila dnu svetlo	Peter Valášek	-	-	-	-	-	-	-	
51	Dohoda	Marcela Dolíňáková	4	3	3	2	1	13	59.	
52	Oheň a vzdor	Ján Gálik	7	3	5	1	7	23	24.	
53	Návrat	Ján Gálik	8	2	6	1	3	20	41.	
54	Bubák	Ján Gálik	7	6	4	4	4	25	16.	
55	Deti	Ján Gálik	7	3	4	0	0	14	56.	
56	Socha	Alžbeta Hollá	7	2	2	5	4	20	41.	
57	Veža úsvitu	Maxim Adamenko	6	2	3	0	1	12	60.	
58	Fa.ta.mor.gá.na	Martin Gallo	5	3	3	5	6	22	34.	
59	Nákaza	Miroslav Repaský	6	4	5	5	5	25	16.	
60	Planéta na predaj	Diana Majorová	7	3	7	3	4	24	19.	
61	Nešťotný	Miroslav Repaský	7	5	6	4	5	27	10.	
62	Pri svite Mesiaca	Martin Tomčík	6	4	7	4	6	27	10.	
63	Malé biele motýle	Daniel Klimek	8	4	4	1	4	21	36.	
64	Smrť muža s bodkovanou mašľou	Miloš Ferko	10	4	7	2	5	28	6.	
65	Mamut farby malinového lekváru	Zuska Stožická	8	7	6	9	10	40	1.	
66	Koexistencia	Miloš Janoušek	5	5	3	3	5	21	36.	
67	Minca	Martin Šugár	6	4	2	0	2	14	56.	
68	Zlaté ruky majstra Hannesa	Miloš Janoušek	6	4	6	3	4	23	24.	
69	Neo Kolos	Viktor Vernej	7	3	5	1	2	18	50.	
70	Najtemnejšie želanie	Filip Horvát	6	5	5	2	6	24	19.	
71	Smriaci hlad	Katarína Schmidťová	7	3	4	4	3	21	36.	
72	Nová realita	Zuzana Droppová	8	4	7	1	4	24	19.	
73	Bitka vo vlaku a Kybyševov integrál	Peter Gašpar	5	4	0	3	3	15	55.	

Neobdobované poviedky nespĺňali podľa názoru najmenej troch porotcov kritériá súťaže a boli zo súťaže vyradené.

Cena Fantázie 2010:

1. miesto: *Tomás Straňák: Čierna odroda*
(Cena Fantázie a 100 € + 100 € od Brlohu)
2. miesto: *Soňa Lantajová: Dračica*
(65 € + 65 € od Brlohu)
3. miesto: *Zuska Stožická: Mamut farby malinového lekváru*
(35 € + 35 € od Brlohu)
4. miesto: *Soňa Košičiarová: Homo homini lupus*
5. miesto: *Gabriela Habdáková: Gemini*

Cena Bibliotéky 2010:

Cena Bibliotéky: Zuska Stožická: Mamut farby malinového lekváru
(Cena Bibliotéky a 33 €)

Cena Béla 2010:

1. miesto a cena Béla: *Ingrid Rudavská: Zrkadlo*
2. miesto: *Soňa Košičiarová: Homo homini lupus*
3. miesto: *Ján Gálik: Bubák a Tomás Straňák: Čierna odroda*

Výsledky boli vyhlásené na 18. medzinárodnom knižnom veľtrhu Bibliotéka dňa 6. 11. 2010 v Bratislave.

papier nás už neobmedzuje!

2010

»»»»»»»»»» www.floowie.com/sk/fantazia
www.facebook.com/casopisfantazia

už sme s vami online!

povedky

seriály

hudba

filmy

knihy

komiks

videohry

akčné figurky

stolové hry

anime manga

fantázia

časopis o tom, čo nás baví
scifi • fantasy • horor • triler • krimi • mystery

SOŇA LANTAJOVÁ

Dračica

Autor o sebe:

Som dvadsaťtriročná, prednedávnom spromovaná a zhodou okolností aj prednedávnom vydaté žieňa, ktoré už od detstva túži stať sa spisovateľkou. Tento sen som si začala plniť, keď som mala štrnásť a mnohí (vrátane mňa) tvrdia, že som z tohto adolescentného štýlu dodnes nevyrástla. Píšem poviedky inšpirované mojím veľmi netradičným pohľadom na ekonómiu, ako napríklad Tri oriešky pre Adama Smitha (Cena Fantázie 2006, 5. miesto) a Čistá provokácia (Ohnivě pero 1/2009, 1. miesto). Ale ovplyvňujú ma aj cestovateľské zážitky, ako napríklad pri poviedke Ha Ha Tonka (Slavcon 2009, 3. miesto). Zapojila som sa tiež do poviedkovej súťaže zo zdieľaného sveta Pohrobka, kde som skončila druhá.

Nápad na hlavnú zápletku Dračice som dostala raz pri učení sa na skúšku, konkrétne, keď som čítala prípadovú štúdiu o zážitkovej reštaurácii. Dúfam, že zažijete príjemné chvíle pri čítaní poviedky zo sveta ľudí žijúcich s drakmi, no trochu v inom vzťahu, ako sme z iných príbehov zvyknutí.

(Soňa Lantajová)

My o poviedke:

Relácie o varení sa nám preháňajú v televízii na dennom poriadku. Ale zatiaľ ani jedna neprinesla reportáž o tom, ako sa pripravujú tie najlepšie jedlá z dračieho mäsa. Soňa nám tu svojím, nazveme to mierne detsko-naivným, štýlom, tak typickým pre svoju tvorbu, prináša takýto pohľad. Nezabudnuteľná dávka humoru a nadhľadu však vystupuje až po opätovnom čítaní, niekde niečo proste nevyšlo, no napriek tomu zaujímavá poviedka.

(Ivan Pullman)

Plesk.
Kus surového mäsa dopadol na drevenú dosku. Kvapôčky krvi sa rozleteli po okolí a niekoľko z nich dopadlo na Ininu bledú tvár. Igelitová rukavica zašuchotala, keď si dievčina spakruky utrela čelo.

„Stačí ti to?“ obrátila sa na muža, ktorý stál po jej pravici.

„Samozrejme, slečna Ina, veľmi pekne vám ďakujem.“

„S tou vďačnosťou to nepreháňaj. Veď je to len kus mäsa. Po rokoch, čo si u nás strávil, je to to najmenej, čo môžem pre teba urobiť.“ Usmiala sa. „Ešte ti ho zabalím do novín. Čo sa vlastne chystáš pripraviť?“

„Dračí steak na divoko.“

„Hmm, tvoja špecialita.“

Muž si vzdychol. „Keď tie moje deti ku mne prídu len raz za čas...“

Ina si stiahla rukavice a hodila ich do koša. Potom muža potľapkala po pleci. „Nebud' z toho smutný, Arroz. Keby chodili častejšie, nemal by si na ne čas. Veď ťa v tejto kuchyni držím každý deň od rána do večera.“

Arroz sa schuti zasmial. „Máte pravdu. Som celkom rád, že sa dnes reštaurácia vyprázdnila tak skoro, a že sa dostanem domov pred polnocou.“ Zobral kus dračieho mäsa zabalený v igelite a v novinách, ktoré sľubovali, že už na budúci týždeň ponúknu čitateľom reportáž o svetoznámej reštaurácii. „Aj vy by ste už mali ísť domov, slečna. Viem, že Hans má prísť na stráž až o pol hodinu, ale veď hentomu sa dovedy nič nestane,“ povedal a kývol hlavou k vzdialenej stene kuchyne, ktorej dominantnú časť tvorila veľká pec.

„Každopádne to nebudem riskovať,“ odvetila Ina tvrdo. „Aspoň zatiaľ skontrolujem, či je všade čisto.“

Arroz už otváral dvere, keď si odrazu na niečo spomenul. „Ozaj, zajtra má prísť ten novinár urobiť s vami rozhovor. Nezapadli ste?“

„Kto? Aha, ten? Dúfam, že sa u nás stratí skôr, ako sa ku mne dostane,“ ukázala palcom za seba na rozľahlú kuchyňu, ktorá rozmermi skôr pripomínala montážnu halu. Arroz sa uchechtol. Sám mal na začiatku problémy sa v miestnosti vyznať.

Dievčina pokračovala: „Popravde som zabudla. Ale neboj sa, zapíšem si to za ucho.“

„Za ucho? To potom ťažko prečítate.“

Inine biele zúbky zažiarili v šere kuchyne.

Len čo Arroz odišiel, dievčina ráznym krokom prešla miestnosťou až k peci. Čupla si a chvíľku sa s láskou dívala na oheň, ktorý nesmel nikdy vyhasnúť.

Keď o pol hodinu prišiel Hans, našiel svoju šéfku sedieť pri peci a čítať kuchársku knihu.

•••

Ricky sa rozhladol po miestnosti a na tvári sa mu zračila spokojnosť. Hotelová izba bola zariadená triezvo, elegantne a vkusne – presne, ako to mal rád. V zrkadle skontroloval, či sa mu cestou nepokrčil oblek a či jeho plavé vlasy držia tvar tak, ako to sľubovala reklama na tužidlo. Potom podišiel k oknu. Úžasné, reštauráciu Večný plameň umiestnenú na samote za mestom mal ako na dlani. Svojou rozlohou to bolo najväčšie stravovacie zariadenie v Abaddone. A jedno z najpopulárnejších.

Komplex reštaurácie sa skladal z obrovskej kuchyne prepojenej s jedálenskou časťou, po obvode ktorej sa rozkladala dlhá terasa. Bol príjemný letný deň a terasa bola iste plná ľudí skrytých pod žltými a oranžovými slnečníkmi a pochutnávajúcich si na dobrom jedle. Ricky tú vôňu takmer cítil až sem. Niet nad dobrý dračí rezeň.

Ďalej si návštevník všimol menšiu starú budovu, ktorá bola k reštaurácii akoby prilepená. To bude iste tá ich slávna veľká pec, pomyslel si a podišiel k stolíku. Otvoril svoj kufrík a začal sa v ňom prehriňať.

„Čo vlastne o tej žene vieme?“ hovoril sám pre seba. Vyložil na stôl niekoľko starých výstrižkov z novín a svoj poznámkový blok. „Má dvadsaťpäť rokov, pred piatimi rokmi jej zomreli rodičia.“ Tejto tragickej udalosti sa venovala väčšina novi-

nových výstrižkov na Rickyho stole. „Taká mladá a už je z nej riaditeľka a zároveň šéfkuchárka jednej z najznámejších reštaurácií... Je to možné? Nič viac o nej nikdy nikto nenapísal? To dievča si zaslúži poriadny článok.“ Novinár sa uškrnul. „A aj ho dostane. Už čoskoro.“

•••

Muž, ktorý sa predstavil ako Arroz Carne, zástupca šéfkuchára, poňho prišiel presne o tretej. Bol to okrúhly päťdesiatnik s dobrosrdečnou červenou tvárou. Ricky takýchto ľudí neznášal, lebo väčšinou sa o nich nedalo napísať nič zaujímavé. Ako skúsený redaktor bulvárneho časopisu si síce vedel čosi zaujímavé vymyslieť o hocikom, bol však radšej, keď mali jeho rozprávky aspoň aký-taký základ.

Pán Carne sa Rickyho povypytoval na cestu, počasie, hotelovú izbu, ba aj na to, či má radšej mäso z dračieho krídla alebo stehna. Keď sa však začal pýtať Ricky na Arrozovu šéfkuchárku, kuchár zanovito mlčal.

„Musíte si na ňu sám utvoriť názor, pán novinár. Len jedno vám poviem: keď bude v časovom strese, príliš sa jej nevypyťte – mohla by byť trochu neprijemná.“

„Nebojte sa, pán Carne,“ usmial sa Ricky. „Ja to so ženami viem.“

„O tom nepochybujem, pán novinár,“ povedal Arroz bez štipky irónie. „Lenže Inka nie je celkom obyčajná žena. A ešte jedno upozornenie: nebuďte k nej príliš dotieravý. Ostatní kuchári ju majú radi a mohli by sa na vás nahnevať.“

„Takže ak to správne chápem,“ Ricky si až teraz uvedomil, že Arroz ho vedie ku vchodu pre personál, „interview budem robiť priamo v kuchyni?“

„Samozrejme, slečna Ina nemá čas vysedávať s vami niekde na kávičke.“

Skôr, než mu pán Carne otvoril dvere, Ricky uvažoval, ako veľmi by sa tí kuchári mohli nahnevať, keby bol k ich šéfke

dotieravý. Hlavne premýšľal o tom, koľko nožov sa asi nachádza v takej veľkej kuchyni.

•••

Keď však vstúpil dovnútra, zabudol na všetky potenciálne hrozby, pretože čosi také úžasné videl po prvýkrát v živote. Ricky nikdy nebol v žiadnom leteckom hangári, no aj napriek tomu sa mu zdalo, že prirovnať ho veľkosťou ku kuchyni Večného plameňa by bolo optimálne. A po tejto obrovskej miestnosti sa pomedzi rady sporákov, rúr a pultov pohybovala takmer stovka kuchárov a pomocníkov akoby po vopred určených súradniciach. Ricky mal pocit, že sa odrazu ocitol v obrovských hodinách. V hodinách, v ktorých to navyše krásne rozvoniavalo.

Novináriovi sa ihneď začali v hlave rojiť vety vhodné do článku, preto ich bez váhania zveril svojmu diktafónu: „Veľkosť jedálenskej časti nie je ani zďaleka taká ohromujúca ako veľkosť kuchyne. Potrebovali by ste mapu a vyškoleného sprievodcu, aby ste sa v tejto miestnosti dostali z jedného konca na druhý. Na každom kroku totiž narazíte na ponáhľajúceho sa kuchára či rozvoniavajúce jedlo, ktoré spôsobí, že znova zabľúдите...“

A potom ju zbadal. Prepletala sa tým zložitým mechanizmom, akoby sa v obrovskej kuchyni bola narodila. Občas ochutnala, občas poradila, občas čosi podliala alebo pomiešala. Novinár jej nevidel do tváre, v tých výparoch dokonca takmer nerozoznal ani farbu jej vlasov. Bol si však istý, že je to ona. Vybral sa priamo k nej. Počul, že Arroz Carne kráča za ním.

Nebola veľmi pekná ani príťažlivá. A ani trochu nevyzerala ako šéfkuchárka. Podľa Rickyho by šéfkuchári mali vyzerať napríklad ako ten Arroz Carne. Nemali by byť bledí, vychudnutí ani mať riedke vlasy. Usmial sa. Páčila sa mu. Bola zaujímavá.

„Slečna Ina, toto je pán Ricky Rick, novinár, ktorý si s vami dohodol rozhovor,“ predstavil Rickyho Arroza. „Spomínate si?“

„Matne,“ zamračila sa Ina a premerala si novopríchodzieho od hlavy po päty. „Pýtajte sa rýchlo, mám veľa práce.“

Ricky si odkašlal a zapol diktafón. „Slečna Kingová, od smrti vašich rodičov uplynulo už päť rokov. V tom čase ste sa stali šéfkuchárkou Večného plameňa, najväčšej...“

„Nepovedala som vám, aby ste to zostručnili?“ Ina veľmi rýchlo začala strácať trpezlivosť. Bola zvyknutá na to, že ľudia plnili jej príkazy na prvýkrát. „Kladte len otázky. Najlepšie nerozvité. Ja vám dám nerozvité odpovede, zvyšok si vymyslíte. Osobne mi je jedno, čo tam napíšete – zákazníkovi bude mať vždy. Tak sa teda pýtajte, Erik.“

Novinár bol, samozrejme, zvyknutý na takéto správanie. Bežne robieval rozhovory s oveľa väčšími celebritami, ako bola šéfkuchárka reštaurácie. Je síce pravda, že tie „veľké hviezdy“ väčšinou až toľko práce nemali, no nepríjemné boli aj tak. Lenže prečo mu musela vyhadzovať na oči jeho skutočné meno? To ho trochu nahnevalo.

„Dobre, *Angelina*.“ Ina sa naňho začala mračiť ešte viac. „Aké je to byť šéfkuchárkou najväčšej reštaurácie v Abaddone?“

„V pohode. Zvládam to.“

Ricky ešte niekoľko sekúnd počkal, dúfajúc, že dievčina bude vo svojej odpovedi pokračovať. Nedočkal sa. „Druhá otázka: Špecialitou vašej reštaurácie je dračie mäso. Prečo práve to?“

„Lebo je najlepšie.“

„Niekomu možno viac chutí kura alebo...“

„Na drakovi sa dá nájsť mäso chuťovo identické s akýmkoľvek iným chovným zvieratom,“ prerušila ho. „Treba len vedieť, kde hľadať.“ Usmiala sa. Ricky si dovedy nemyslel, že by bola niečoho takého schopná.

Odrazu sa však strhla. „Fíha, čo sa to deje?“ povedala pri pohľade na prístroj, ktorý tlačil papieriky s objednávkami.

Novinár zdvihol obočie. „Tolko objednávok naraz?“

„A to je len pre oddelenie šalátov,“ odpovedala mu spokojne. „No tak, nečudujte sa a pustite sa do práce!“ to už kričala na svojich podriadených. „Ja viem, že je pol štvrtej, ale očividne veľa ľudí naraz dostalo chuť na naše špeciality.“ Otočila sa späť k Rickymu: „Prepáčte, pán novinár, ale iste pochopíte, že náš rozhovor budeme musieť ukončiť.“ Bolo na nej vidno, ako jej to vôbec neprekáža.

„Položím vám už len jednu otázku. Naozaj len jednu.“

Opäť pokrčila čelo. Ina bola známa tým, že sa jej pocity dali na nej čítať ako v knihe. „No tak dobre. Ale naozaj rýchlo.“

Ricky zatajil dych. Bol si istý, že odpoveď na túto otázku rozhodne o úspechu celého jeho článku. „Je pravda, že ste ešte nikdy nevideli draka?“

Ina sa schuti zasmiala. „To je čo za hlúposť?“ Podišla trochu ďalej, do časti, kde sa zrejme spracovávalo surové mäso, a chytila do ruky jeden veľký kus. „Myslím, že ho vidím rovnako dobre ako vy.“

Ricky sa so zmiešanými pocitmi díval na kvapku krvi, ktorá kuchárke stekala po ruke. Nikdy sa tak celkom nezmierril s tým, ako mäso vyzerá predtým, než ho upečú a položia na tanier. Prehltol. „Myslel som živého draka, samozrejme.“

Nestihol si všimnúť Ininu reakciu, pretože v tej chvíli sa medzi nich postavil Arroz a zvláštne zblednutú tvár otočil k novinárovi. „Prepáčte, ale už naozaj musíte ísť. Slečna Ina má teraz veľa práce. Tuto pán Hiro vám ukáže zvyšok kuchyne a odpovie vám na všetky vaše prípadné otázky.“ Nízky pomocník sa novinárovi úctivo uklonil a zavolať ho do vzdialeného rohu kuchyne, kde vraj nebudú nikomu prekážať.

Takže je to pravda, s uspokojením si pomyslel Ricky. Keď stáli s Hirom pri obrovskej peci a mládenec mu rozprával o ohni,

podľa ktorého reštaurácia získala svoj názov, nenápadne sa obzrel. Šéfkuchárka mu stála chrbtom a čosi rozčúlene vysvetľovala Arrozoovi. Po chvíli sa však obaja akoby náhle spamätali a začali pomáhať kuchárom, ktorí okolo nich usilovne pracovali.

Takže je to pravda. Angelina Kingová ešte nikdy nevidela živého draka.

•••

„Ako by som ich potom mohla porciovať? A piecť? Také úžasné stvorenia...“ sklonila hlavu. Ak by ju Arroz nepoznal, myslel by si, že skrýva slzy. Keďže ju však poznal, vedel, že iba kontroluje čistotu dlážky. Jej predchádzajúce slová neboli citovým výlevom, len konštatovaním.

„Ste veľmi citlivé dievča, Ina. My všetci to vieme a rozumieme tomu. Najlepšie to vedela vaša mamička, ktorá vám nikdy nedovolila priblížiť sa k dračíemu výbehu.“

„Citlivá? To by som nepovedala. Som len dračími rozprávkami posadnutý maniak,“ usmiala sa. „Akosi stále nedokážem uveriť, že tie krásne lietajúce bytosti z kníh a kus krvavého mäsa na doske patria k rovnakému živočíšnemu druhu.“

„Ale, slečna. Predsa viete, že draky už niekoľko storočí nelietajú.“

„No jasné.“ Neprítomným pohľadom prebehla obrovskú kuchyňu a oči sa jej zastavili na novinárovi. Opäť sa zamračila. „Prečo ma musel nazvať Angelina?“

Arroz pokrčil plecami. „Lebo sa odniekiaľ dozvedel, že vyslovením vášho pravého mena vás nahnevá.“

„Angelina... veď to znie hrozne! Akoby som mala niečo spoločné s nejakým anjelikom!“

Arroz sa usmial. „Ale vy ste ako anjel. Celý deň tu nad nami poletujete...“

„... a všetkých komandujem,“ doplnila ho Ina. „A keď ma niekto nahnevá, šľahám hromy-blesky. V tom prípade nie som anjel, ale dračica.“

Povedali mu, aby sa rozhodne išiel pozrieť do veľkej pece a zapamätal si z nej čo najviac detailov. Jeho sprievodca Hiro ho tam však ako na potvoru nechcel vziať. „Pán Carne mi povedal, že vám mám ukázať iba kuchyňu a reštauráciu,“ tvrdil zanovito. Ricky bol však bulvárny novinár každou bunkou svojho tela a čosi také ako odmietnutie ho nemohlo odradiť. Preto hneď po skončení „exkurzie“ vykročil priamo k veľkej peci. Vo vrecku mu štrngal zväzok paklúčov, ktoré pre istotu nosil všade so sebou.

Keď sa však priblížil k tejto zvláštnej budove, s prekvapením zistil, že dvere na nej sú poodchýlené a vo vnútri sa svieti. Opatrne nazrel dnu.

Ina vzhliadla. Pri pohľade na tmavú postavu sa trochu zľakla, ale v konečnom dôsledku ju ani veľmi neprekvapovalo, že ju sledoval až sem. „Aké milé stretnutie, pán novinár. Denne mám len pätnásť minút na prestávku a ešte aj pri tej ma musí niekto vyrušiť. Ale ak mi zaželáte dobrú chuť, poďakujem vám.“

„Dobrá chuť!“ Ricky vstúpil dovnútra, lebo mu predsa vyslovene nepovedala, že má odísť.

„Ďakujem,“ povedala a zahryzla do sendviča.

Ricky sa poobzeral po miestnosti. Podobne ako v kuchyni reštaurácie, aj tu zaberala celú jednu stenu veľká pec. V tejto však nehorel oheň. Novinár si bol istý, že vo všetkých stenách, na zemi aj v strope musia byť zabudované mechanizmy na rozvod tepla.

Ina sedela na dlážke, na ktorej mala rozprestretú deku. „Je to fascinujúce, však? Vo veľkej peci sa dá upiecť celý drak naraz.“

„Pravdupovediac sa tak trochu bojím, že nás tu niekto zavrie a upečie zaživa,“ nervózne sa zasmial Ricky.

Dievčina si znovu odhryzla a s plnými ústami vysvetľovala: „Toho sa nemusíte báť. Na strope sú zabudované senzory,

ktoré vedia rozoznať ľudskú postavu. Ak v zapnutej peci identifikujú človeka, ihneď zahasia oheň a spustia požiarne alarm. Ale radšej to neskušame. Je tu riziko, že sa voda, ktorá sa spustí zo stropu, dostane cez pec až k hlavnému ohňu a zahasí ho.“

Novinár sa po týchto slovách trochu uvoľnil. Potešil ho aj fakt, že Ina sa s ním rozpráva, dokonca v rozvitých vetách. Zrejme je spokojnejšia, keď je najedená. Pri tej myšlienke sa v duchu pousmial. „Je pravda, že všetky jedlá varíte a pečiete na tom vašom slávnom ohni? Na tom istom, ktorý už vraj horí takmer tisícročie?“

„Samozrejme, že je to pravda. Pri rozvode do jednotlivých sporákov a rúr si pomáhame elektrinou a plynom, ale všetko jedlo sa robí na ohni, podľa ktorého sa reštaurácia volá Večný plameň. A či naozaj horí tisíc rokov? Ktovie? Možno ho niektorý z mojich predkov neustrážil. Ale ja verím tomu, že áno. Rada verím legendám.“

„A čo legenda o tom, že je to presne ten oheň, ktorý kedysi ľudia vzali drakom?“

Ina neodpovedala, len si znovu odhryzla. Zamyslený pohľad upierala kamsi na sčernetú stenu oproti nej. „Pomstia sa,“ zašepkala po chvíli. „Vzali sme im oheň a skrátili krídla. V záujme našej vlastnej bezpečnosti, samozrejme. Potom sme z nich urobili dobytok. Lenže draci sú inteligentní. Viac, ako si myslíme. A raz sa nám škaredo pomstia.“ Potom pokrútila hlavou a usmiala sa na svojho spoločníka. „Preto vždy hovorievam: žime, kým môžeme.“

Ricky počúval jej slová ako v tranze. Takto predsa nevyzerá nepriateľ drakov. Novinár si vďaka svojmu vycvičenému sluchu dokonca všimol, že Ina hovorí „draci“ a nie „draky“ ako všetci ostatní. Potom však náhle pretrhol tok svojich myšlienok. Nemôže ju ľutovať, musí spraviť, čo je treba. Pre dobrý článok všetko.

Rozlúčil sa a so zmiešanými pocitmi vyšiel na slnko.

Keď sa Ina na druhý deň, tak ako vždy, išla najesť do veľkej pece, našla v kúte miestnosti na svojej deke ležať dráčika.

•••

„Akoto, že sa necítite dobre? Stalo sa vám niečo? Ste chorá? Mám vás odviezť k doktorovi?“

„Netreba, Arroz, je mi len trochu nevoľno. Asi som niečo zlé zjedla.“

„Ako ste mohli zjesť niečo zlé? Veď jete iba u nás.“

Ina si vzdychla. Arroz bol jedným z tých ľudí, ktorí nechápu, že aj dobré jedlo môže niekedy zle padnúť. Mala na to myslieť, keď si túto lož vymýšľala. „Máš pravdu. Ale mohol by to byť vírus. Vieš, črevná chrípka.“

„V tom prípade by ste naozaj mali ísť k lekárovi, aby ste si boli istá. Čo ak je to niečo vážnejšie.“

Ina už začínala byť nervózna. Klamala len málokedy a táto neskúsenosť sa jej teraz vypomstila. „Necítim sa až tak zle, len si musím na pár dní oddýchnuť. A už nechcem počuť žiadne ďalšie námietky, Arroz. Radšej sa pusti do práce,“ vychrlila zo seba a zložila telefón skôr, ako starostlivý hlas na druhej strane stihol ešte niečo dodať.

Snehobiely dráčik ležiaci na jej kresle zdvihol hlavu a uprel na ňu rubínové oči. Ina sa začala nervózne prechádzať sem a tam po izbe. Dráčik zrejme utiekol z výbehu, ktorý ležal iba niekoľko kilometrov od reštaurácie.

Dráčiky boli akousi zmenšeninou veľkých drakov, nie väčšie ako mačka. Podľa legiend ich kedysi dostávali deti pri narodení ako ochrancov. Dnes sa z nich v reštaurácii Večný plameň robil vývar alebo sa piekli ako kurence. Keď sa dievčina úchytkom pozrela na svojho malého návštevníka, nedokázala si ani predstaviť, že do tej kuchyne ešte niekedy vkročí.

„Čo s tebou, Sniežko, čo s tebou?“

Dráčik sa opäť pohodlne uvelebil na kresle a zavrel oči. Vrela v ňom zlosť, ale pokúsil sa ju udusiť hlboko vo svojom vnútri.